

Ympäristö on luokkakysymys

Anonyymi

1989

Lukijamme on varmasti tietoinen yhteiskuntamme aiheuttaman ympäristön tuhoutumisen laajuudesta. Syynä tähän on osittain kulutus-keskeiset asenteemme, mutta pääsyyllisiä ovat ne rikkaat ja vallassa olevat, jotka johtavat maapallomme raiskausta. Kaiken tämän takana on se tosiasia, että kapitalismissa (kaikissa sen muodoissa - siis myös valtiokapitalismissa) olemme jättiläismaisten yritysten ja niiden etujoukkojen, hallitusten, vallan alla. Ja tästä vapautuaksemme meillä on edessämme halvetinmoinen taistelu.

Tällainen taisto on liian laaja yksin ympäristönsuojelijoiden käytäväksi. Luonnonsuojeluliikkeeltä puuttuu se pohjimmainen sosiaalinen voima, jota tarpeellisten muutosten luominen vaatii; teollisuustyöläisten ja erilaisten yhteisöjen aktiivisuuden. Ympäristönsuojelukamppailun eristyneisyyteen on useita syitä.

Ensinnäkin ympäristöliike kohdistaa kampanjansa itseensä: keskiluokan ihmisiin, joilla on rahaa ja aikaa välittää muustakin kuin seuraavasta palkkakuitista tai vuokranmaksusta. Köyhemmillä ihmisillä ei ole samaa etuoikeutta. Toiseksi, ympäristöliike, kuten myös usein ns. ”vihreät anarkistit” torjuvat ”urbaanit kamppailut” kuten työläisten ja kaupunkiyhteisöjen taistot pitäen niitä ”epäekologisina”. Luonnonsuojelijat asettavat luonnon etusijalle väittäen luonnon puolustamisen olevan ihmisen puolustamista merkityksekkäämpää. Tässä on menty jopa niin pitkälle, että luonnonsuojelijat ovat neuvotelleet yhteistyöstä teollisuusjohtajien kanssa. (Hätävarjelen liioittelua! lat.huom)

Osittain edellä mainittujen syiden vuoksi kyseisellä liikkeellä ei ole kunnollista ohjelmaa siitä, kuinka muuttaa nykyinen tuhlausyhteiskunta ekologisesti tasapainoiseksi hajautetuksi yhteiskunnaksi. Usein ympäristöaktivisteilla on paljon hienoja ideoita, muttei konkreettisia keinoja niiden toteuttamiseksi.

Luonnonsuojelijat, erityisesti liberaalien osa, eivät kuitenkaan ymmärrä kapitalismin yleismaailmallista rakennetta. Esimerkiksi, on hienoa kampanjoida jonkin erityisen alueen villieläinten puolesta, mutta helposti tuntuu unohtuvan, että vaikka uhkatekijä -yritys tms.- peruuttaisi-kin suunnitelmansa kyseisellä alueella, jatkaa se tuhoamistyötään jossain vähemmän suojellulla alueella. Kun tiettyjen myrkyllisten kemikaalien käyttöä rajoitetaan täällä, helpottaa se tietenkin tilannetta tässä osassa maapalloa, mutta kielletyt myrkyt löytävät nopeasti tiensä kehitysmailhin missä niitä usein käytetään rajoittamattomasti niin ihmisten kuin luonnonkin kustannuksella.

Eli kaikkialla maailmassa köyhät ja voimattomat kärsivät eniten korporatiivisesta maapallon tuhoamisesta. Yksinkertaisesti sanottuna; maapalloa ei pelasteta yhden asian ympäristöpolitiikalla, vaan täydellisellä vallankumouksellisella muutoksella, joka kaataa kapitalismin.

Tähän tarvittava voima löytyy työläisten ja yhteisöjen järjestäytymisestä. Tässä taistossa ovat jo pitkään olleet aktiivisina anarkosyndikalistit; joita usein pidetään virheellisesti vain tuotannollisiin kysymyksiin paneutuvina. Työtaistelut ja järjestäytyminen työpaikoilla ovat kuitenkin vain osa anarkosyndikalismia, järjestäytyminen tuotannon ulkopuolella ja siihen liittyvät kamppailut (asunnottomuus, ympäristö ym.) ovat myös olennainen osa anarkosyndikalistista liikettä.

Ympäristöaktivistien tulisi huomata, että vihollisemme on yhteinen; otetaan vaikkapa McDonald's. Ylikansallinen hampurilaisketju McDonald's on vastuussa luonnon vahingoittamisesta suuressa mittakaavassa. Se myrkyttää matalaksi Keski-Amerikan sademetsiä korvatakseen ne karjalaitumilla. McDonaldsin pikaruokapakkausten valmistaminen tuhoaa ilmakehää. Sama yritys maksaa työntekijöilleen pienintä mahdollista palkkaa, hajottaa ay-liittoja ja käytännöllisesti katsoen orjuuttaa nuoria työntekijöitään. Sama pätee lähes kaikkiin monikansallisiin yrityksiin. Mutta McDonald'sia ei saada kuriin hajottamalla parin hampurilaisbaarin ikkunat vaan organisoimalla sen työntekijät.

Yhtiö ei voi toimia ilman voittoja, jotka se tuottaa pitämällä palkat matalalla. Työläisten järjestäytyminen tuotannossa on välttämätöntä sosiaalisten muutosten aikaansaamiseksi. Se on keino ottaa valta niiltä, jotka tällä hetkellä johtavat teollisuutta ja tuhoavat maapalloamme. Kun työläiset itse hallitsevat tuotantoa ja yhteiskuntaa kollektiivisesti, voidaan tuotanto järjestää tarpeiden mukaan, eikä voitonhimon säätelämänä. Tällöin tarpeeton tuotanto lopulta katoaa. Me jokainen olemme riippuvaisia luonnosta ympärillämme. Kun yhteisö hallitsee yhdessä alueensa teollisuutta ja päätöksiä tehdessään myös kokee niiden seuraukset, on luonnollista, että se päättyy ekologisesti järkevään ratkaisuun.

Luonnonsuojelijoita ja työläisiä yhdistää enemmän kuin sama vihollinen, meillä on myös sama päämäärä.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Ympäristö on luokkakysymys
1989

Haettu 25.12.2022 osoitteesta [https://web.archive.org/web/20021121140745/http://
www.geocities.com/aivokuume/ympluokka.htm](https://web.archive.org/web/20021121140745/http://www.geocities.com/aivokuume/ympluokka.htm)
Kapinatyöläinen #1

fi.anarchistlibraries.net